

Neked könnyebb, te költő vagy –
mondja Sándor szomszéd,
ki sohasem olvasott verset,
csak rémlik valami iskolás korából.
Ő Irakban uralt hosszasan
egy román toronydarut,
mely harminc tonnát volt képes kezelni.
Nem igazán derűs
hetven méter magasban élni
naponta több órán át.
Kissé megviselődtek az idegei.
Álmából föl-fölrriad,
ám azóta mégis boldogan lépked a földön,
mintha vízen vagy levegőben járna, és
bárhová elmenne kerékpárján,
ha megkérném rá.
Boldog vagy-e, faggatom magamban,
amíg szereli az aragázipalackot –
mivelhogy úgy látja: nekem könnyebb.
Legközelebb arra kérem, hozzon
valahonnan egy verset,
és nemsokára belép csöngettyűs kapumon,
s fonott kosárban, tarisznyában-miben
elém tesz egy tollpuha bundájú,
piros szemű szonettet, kajja fülűt,
vagy egy morcos szürke költeményt,
mely harap.
Itt van, a tied – mondja Sándor –,
tégy vele, amit csak akarsz,
etesd, itasd. Nem tudsz te olyant kérni tőlem,
amit meg ne szereznek.
Köszönöm, hebegek elképedve.
Micsoda ivást rendeznénk most,
ha búcsút nem mondtunk volna
rég a pohárnak...

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Király László

Látó Szépirodalmi Folyóirat